

Curierul Misionar

Anul XXIII

August, 1945

No. 8

„ZIUA EDUCAȚIEI”

11 August 1945

Program

1. Cântarea de deschidere — Nr. 257.
2. Rugăciune.
3. Cor.
4. Lectură: „Iubirea lui Hristos”.
5. Poezie: „Școala azi ne cheamă”.
6. Lectură: „Un capital bine întrebuințat”.
7. Poezie: „Nestemata”.
8. Lectură: „Școala Misionară 1945”.
9. Apel pentru colectă și înscrieri.
10. Cor sau cântare și colectă. Nr. 152.
11. Rugăciune.
12. Cor.

NOTĂ. — *Către frații predicatori și presbiteri ai Comunităților.* Ziua de 11 August 1945, este pusă de o parte ca zi a „Educației”, zi în care în mod deosebit atenția tuturor — predicatori, slujbași, părinți și tineret, să se îndrepte asupra acestei prea însemnate nevoi a Bisericii Domnului — educarea tinerețului în școlălele noastre. Cei cari vor conduce adunările în ziua aceasta, să dea toată atenția acestui program ca să fie cât mai viu

prezentat, spre a trezi interesul pentru educație. Se va adresa un stăruitor apel pentru înscrierea celor cari n’au făcut încă lucrul acesta, iar membrii vor fi îndemnați să fie cât mai darnici, aducând obolul lor pentru succesul lucrării de educație. Programul va fi încheiat cu rugăciuni serioase înălțate la tronul lui Dumnezeu pentru biruința Bisericii lui Hristos.

Departamentul Educației

Școala azi ne cheamă

Școala ne cheamă, ne ’nviță,
Chiar și ’n această clipită
Spre ’mpărăția dorită
Călăuză-a fi.
Astăzi, cât nu e furtună,
Astăzi, cât vremea e bună,
Să ne ’mpletim o cunună
Pentru veșnicii.

Lumea se pierde ’n păcate,
Tinerii ’n poște deșarte.
Cine salvarea să-i poarte
Spre-a o mântui?
Tineri, veniți cu grăbire,
Fiți purtători de iubire
Lumii ce merge ’n pieire
Spre-a o mântui.

Spre noi chemarea se ’nclină,
Fiindcă iubirea divină
Vrea să ne ’mpartă lumină
Din izvor curat.
Cine aude chemarea,
Facă în lume strigarea
Și-astfel să știe suflarea:
Școala i-a chemat.

Școala azi ne cheamă,
Ca o bună mamă
Spre-a ne dărui,
Prin a ei povață,
Bucurii în viață
Pentru veșnicii.

A. Thomas și M. Chelcea

Iubirea lui Hristos

„Să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință“. Vremea noastră este caracterizată, între altele, și prin o sete tot mai mare după cunoștință. Cursuri, școli de tot felul sunt organizate pretutindeni, pentru a da poporului și tineretului cunoștință, cunoștință cât mai multă, cât mai practică, cât mai înaltă. Ignoranța trebuie combătută peste tot, fiind unul din flagelele de care este bântuită sârmana noastră lume. Cuvântul inspirat ne arată importanța cea mare a cunoștinței, astfel:

„Cunoștința este o putere“.

Există însă o cunoștință care este mai necesară decât toate. Fără ea viața nu are niciun sens, fără ea lumea se cufundă în noapte și cade victima propriei sale răutăți. Există o cunoștință care e tot așa de necesară ca aerul și ca apa, singura care face viața posibilă și chiar fericită, este cunoștința care le întrece pe toate, este „iubirea“, și anume „iubirea lui Hristos“.

Ce fel de iubire cunoaștem noi? Sunt multe feluri de iubiri. Sunt unele care vin în viața omului în mod obișnuit, sunt iubiri comune tuturor, care vin în mod natural, la vremea lor.

Una din aceste iubiri, care este cunoscută aproape tuturor oamenilor, este aceea care duce la legământul căsătoriei și la viața de familie, arătată și în Geneza la cap. 29, 20: „Jacob a slujit 7 ani pentru Rahela; și anii aceștia i s'a părut ca vreo câteva zile, pentru că o iubea“. Aceasta este aproape singura iubire care este cunoscută oamenilor și pentru care ei sacrifică tot: și muncă și onoare și bani și viață, tot. Literatura modernă exaltă această iubire și adesea o îndrumază pe căi nepermise, înjosind-o și speculând-o.

O altă iubire, o iubire cu adevărat sfântă, este iubirea de mamă, iubire cântată de marii poeți, iubire care atinge culmi sublime, iubire care ne-a încălzit pe toți din pântecul mamei până la mormânt, și dincolo de mormânt.

Mai sunt și alte multe iubiri: este dragostea de copii, dragostea de părinți — din ce în ce tot mai rară —, dragostea de adevăr, dragostea de bani, de plăceri înjositoare, și, ah! câte alte iubiri nu mai sunt pe lume!

O iubire „mai mare“.

„David sfârșise de vorbit cu Saul. Și de atunci sufletul lui Ionatan s'a lipit de sufletul lui David, și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el“. 1 Sam. 18, 1. — Este iubirea de prieteni, pe care David, la moartea lui Ionatan, a cântat-o în aceste cuvinte îndurate: „Mă doare după tine, frate Ionatane! Tu erai plăcerea mea; dragostea ta pentru mine era minunată: mai presus de dragostea femeiască“. 2 Sam. 1, 26.

Minunată a fost dragostea lui Ionatan pentru David! De aci să ia lecție oricine spune că are un prieten și oricine zice că este un prieten. Ionatan rămâne pentru veci modelul unui prieten adevărat, care a închinat prietenului său liniștea sa, cinstea sa, coroana sa și viața sa. Minunată iubire! Despre acest fel de iubire, Domnul Hristos spune în Ioan 15, 13: „Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“.

Iubirea Lui, însă, iubirea ce ne-a arătat El, e și mai mare, întrece tot ce a cunoscut omul, e copleșitoare.

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiș, ca noi să trăim prin El“. 1 Ioan 4, 9. „Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“. 1 Ioan 4, 10. „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi“. 1 Ioan 4, 19. „Dar Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5, 8. „Căci dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui“. Rom. 5, 10.

Ce fel de iubire este aceasta? Iubești ca Iacob, pentru că e natural; iubești ca Ionatan, pentru că David „merita“. Dar să iubești pe păcătoși, pe cei ticăloși, nenorociți, învinși și robiți, să iubești pe vrăjmași, — ce fel de iubire este aceasta, prietenii mei? Este iubirea lui Hristos, este iubirea care le întrece pe toate, este iubirea care se înalță mai sus

de chimvalele zângănitore și arama sunătoare, mai presus de Duhul prorociei și al minunilor, mai presus de împărțirea averii la săraci și decât arderea pe rug, este dragostea îndelung răbdătoare și plină de bunătate, care nu se laudă și nu se umflă de mândrie, care nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire — ci se bucură de adevăr, dragostea care acoperă totul, crede totul, nădăjduște totul, suferă totul — este dragostea care nu va pieri niciodată, este dragostea lui Hristos. 1 Cor. 13.

Toate celelalte iubiri pălesc pe lângă iubirea lui Hristos. Singură iubirea dintre soț și soție, iubirea de mamă și prieteni, rămâne să stea alături de iubirea Lui, dar purificate și înălțate până la iubirea lui Hristos, ea fiind temelia, izvorul și modelul adevăratei iubiri.

Iubirea lui Hristos este iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Iubirea lui Hristos este practică. „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. Ioan 14, 15. „Iubiți-vă unii pe

alții cum v'am iubit Eu“. Ioan 15, 12. Iubirea aproapei va fi criteriul după care El va judeca lumea și o va despărți cum desparte păstorul oile de capre“. Mat. 25, 31—46.

În timpul când se revarsă peste lume duhul urii și al violenței, este mare nevoie ca să vie peste noi și peste toți cari doresc, duhul iubirii de oameni, duhul iubirii lui Hristos.

Iubirea trebuie învățată. Ea și numai ea ne va face destoinici pentru lucrare.

— Mă iubești? — întreabă Domnul pe apostolul Petru.

— Da, Doamne, știi că Te iubesc.

— Paște mieluseii Mei, oițele Mele, oile Mele.

Aceasta este cunoștința, educația și calificarea la care ne cheamă azi Școala Misionară, ca împreună cu toții să creștem tot mai mult în această cunoștință și să îndreptăm pașii tuturor spre patria cerească a Iubirii.

V. Diaconescu

Un capital bine întrebuințat

În împrejurările de astăzi oricine are un capital se întreabă cum să-l folosească mai bine, cum să facă să nu-l piardă și investindu-l într-o afacere să-i producă cât mai mult. Pentru aceasta trebuie multă chibzuință și înțelepciune. Și dacă acei ce posedă un capital astăzi nu întreabă și nu ascultă pe Cel ce a zis: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugina, și unde le sapă și le fură hoții, ci strângeți-vă comori în cer...“, vor da adesea greș în întrebuințarea banilor ce le sunt încredințați de Acela care este Stăpânul argintului și aurului.

În cele de mai jos ne vom ocupa de una din căile arătate de Dumnezeu pentru a ne putea aduna comori în cer.

Mulți oameni doresc foarte mult aurul, a-largă după el, și caută să strângă cât mai mult, cât mai multe pungi pline cu aur. Parcă o mână nevăzută îi împinge tot mai mult în goana lor după aur, ca de abia atunci când sunt gata să închidă ochii pentru veci, să-și dea seama că tot acest aur nu le este de nici-un folos.

Iată însă că există totuși un aur de un preț mult mai mare decât acela pe care îl doresc oamenii și pe care însuși Domnul ne învață să-l cumpărăm. El zice: „Te sfătuiesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc...“ Dar unde se găsește acest aur curat, curățit de șapte ori și despre care vorbește atât de mult și înțeleptul Solomon? Există un singur loc, numai unul, unde se găsește aurul curat, neamestecat, nefalsificat, este Școala lui Hristos sau, pe numele ei, obișnuit Școala Misionară.

Despre această școală cetim în cartea „Solii pentru tineret“, la pag. 130 și 131: „Acei cari caută să capete cunoștință din școlile lumii trebuie să-și aducă aminte că încă o altă școală îi mai cere ca elevi — Școala lui Hristos“.

„Acei cari se apucă să învețe calea și voința lui Dumnezeu primesc cea mai înaltă educație pe care o pot primi muritorii. Ei clădesc vieța lor nu pe sofistăriile lumii ci pe principii veșnice“.

Iată dar, iubiți tineri, că acei cari fac sacrificii pentru a învăța în școala lui Hristos, vor avea un folos real, iar capitalul și econo-

miile lor întrebuințate în acest scop, le vor aduce un câștig care nu se limitează numai la viața aceasta ci trece dincolo de hotarul ei, asigurându-le veșnicia. Căci educația nu se termină aci. Aci de abia o începem. Și o vom continua în veșnicie, unde lucruri de neînchipuită frumusețe ne vor fi descoperite zi după zi.

Fiți deci gata tineri și tinere. Pregătiți-vă. Și atunci când veți auzi semnalul porniți spre Școala Misionară. N'o să regretați niciodată că ați intrat în școala lui Isus, ci vă veți bucura în viața aceasta și vă veți bucura în veșnicie.

Și acum doresc să adresez un cuvânt către toți membrii comunităților noastre.

În ziua de 1 Iulie 1945 am asistat la serbarea de fine de an a primei promoții de absolvente ale Gimnaziului Industrial de Fete din București. În cadrul programului executat de absolventele Gimnaziului au luat cuvântul și câțiva dintre părinții elevelor. Am fost plăcut impresionat de felul cum au vorbit ei despre educația creștină ce se primește în școala lui Isus. Am înțeles din cuvintele lor că ei pun preț nu atât pe înaltele cunoștințe ale lumii, ci pe învățătura care îndrumă orice suflet spre Dumnezeu și-l pregătește pentru scopul suprem: viața veșnică.

Câtă bucurie se cetea pe fețele lor că fiicele lor s'au putut împărtăși de învățătura aceasta aleasă!

Mă gândesc însă în acest moment la atâți tineri și tinere, cari însetează după această învățătură, și doresc să fie în școala lui Hristos. Dar vai, mulți, foarte mulți rămân numai cu acest dor. Câți nu suspină, departe de a-

cest far, fără speranța de a lua vreodată lumină din lumina lui. Repet aci cuvintele mișcătoare ale unui tânăr, care se număra printre aceștia, și care a exprimat atât de duios acest dor după școala misionară:

*„O scumpă școală-mi ești departe,
Tu-mi pari ceva ca din povești.
O! de-ași avea de tine parte
Dar tu departe mult îmi ești.
Aș vrea spre tine să-mi iau sborul
Să sorb setos din cupa-ți plină,
Dar... ah! rămân ducându-ți dorul,
Dorind de cupa-ți cu lumină.*

Fac un apel călduros către toate „pietrele vii“ ale clădirii în Isus Hristos, să se gândească la acești tineri atunci când pun obolul lor pentru „Fondul de Educație“. Fiți cât mai darnici, căci numai astfel veți întrebuința cât mai bine capitalul vostru și vă veți strânge comori în ceruri.

Cuvântul Domnului zice: „Unul care dă cu mâna largă ajunge mai bogat; altul care economisește prea mult nu face decât să sărăcească“. „Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce adăpă pe alții, va fi și el adăpat“.

„Cine face astfel de depuneri, își strânge o comoară îndoită... el își adună comoară pentru veșnicie“. — *Educ. p. 136.*

Iată dar Școala Misionară oferă tuturor ocazia de a întrebuința cât mai bine capitalul lor în aceste vremuri. Numai puțin timp, și ea își va deschide larg porțile pentru a primi pe fiii și fiicele comunităților noastre. Veniți, veniți cu toți, cât mai este încă timp, în școala lui Hristos.

M. T. Pârvan

O noutate pentru cei ce nu știu

Din diferite motive, puțini dintre stimații noștri cetitori știu că li s'a împlinit dorința, tipărindu-se la începutul acestui an, unul dintre cele mai frumoase calendare ce au apărut până acum, cu titlul:

„CALENDARUL CĂMINULUI CREȘTIN“

Răsfoind paginile lui, cetitorul are zilnic privilegiul de a se însufleți, studiind valoroasele lecturi ce sunt pregătite în vederea acestui scop. În plus, fiecare pagină este prevăzută cu data, răsăritul și apusul soarelui și textul pentru straja dimineții. El este tipărit

în formă de carte, și deci, poate fi studiat oricând.

Deși s'au strecurat 6 luni din acest an, totuși, pentru valoarea lui neprețuită din primele 6 luni cât și pentru marele folos ce-l putem trage și de aci înainte, merită și trebuie chiar să nu lipsească din familia oricărui creștin, luând în considerație și faptul că prețul este redus la aproape jumătate, adică la neînsemnata sumă de Lei 400.

Grăbiți-vă să vi-l procurați cât se mai poate găsi. Comandați-l prin Cercul Misionar sau direct la Editură, care vi-l trimite contra ramburs.

Editura

Școala Misionară 1945

Prin greutăți mari, cu lipsuri greu îndurate, atât de profesori cât și de elevi, fără local potrivit și materialul didactic necesar, totuși Școala Misionară a activat în anul acesta cu un număr de 22 de elevi, în niște cămăruțe modeste de sub localul de adunare al Comunității Labirint.

Mâna cea bună a lui Dumnezeu a fost cu noi și ne-a binecuvântat. Greutățile au fost învinse. Ochii noștri, înviorați de făgăduințele lui Dumnezeu, au privit dincolo de norul întunecos al timpului de față, în viitorul apropiat, la lucrarea pe care tineretul acesta râvnitor după o pregătire temeinică, o va face în țarina marelui seceriș al Evangheliei. Cămăruțele acestea umile au primit de multe ori vizita oaspeților cerești, cari au notat cu credincioșie dorințele cele bune, râvna deosebită a elevilor, munca lor sânguincioasă, și dela tronul harului, înaintea căruia ei au stat adesea, s'a revărsat putere, pentru ca lucrarea lor să fie plină de succes.

Așa lucrează Dumnezeu. El are o plăcere — ciudată pentru mintea firească — să scoată lucruri minunate de acolo de unde oamenii nu văd aproape nimic. Nu strălucire, nici pompă, nici lucrări grandioase, nu asigură succesul lucrării lui Dumnezeu. El Se proslăvește în slăbiciune, pentru ca oamenii să nu aibă cu ce să se laude.

Era în Anglia, pe vremea când vântul misionarismului pentru păgâni a început să bată și să pună în mișcare inimile oamenilor doritori de Impărăția lui Dumnezeu, — era un pastor bătrân, care-și pierduse popularitatea și simpatia între enoriașii săi mai mult sau mai puțin lumesci. Cu toate astea, el nu înceta să avertizeze și să îndemne pe oameni la pocăință. Membrii comunității sale se gândeau să-l scoată la pensie ca să scape de el. Dar bătrânul lucra și nu se descuraja. El și-a îndreptat atenția duioasă de păstor încercat asupra unui copilăș din vecinătate, cu care petrecea adesea ore întregi în convorbire despre cele veșnice. Mulți făceau glume pe socoteala lucrării stăruitoare a pastorului cu acest copilăș, dar el nu lua aminte la nimic din cele ce se spuneau la adresa lui. Munca sa plăcută a durat ani de zile, până când copilul a devenit adolescent.

Și „după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăslească, pentru ca să dea sămânță sămănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele“. Așa s'a întâmplat și cu sămânța sămănată cu răbdare de bătrân în sufletul cel bun al copilului. La vârsta de 20 de ani, tânărul Robert Moffat, căci el era copilul — împreună cu soția sa, au plecat în întunecata și nefericita Africă, pentru ca să ducă „Vestea cea Bună“ la mii de suflete, care n'au auzit-o niciodată. Mulțimi nenumărate s'au adăpat din învățătura dumnezeiască a acestui tânăr, care își aprinsese facla sufletului la luminița smerită a bătrânului pastor disprețuit. El știa ce înseamnă să câștigi un suflet tânăr pentru lucrarea Domnului. Minunate sunt planurile și căile lui Dumnezeu!

De aceea nici noi nu ne-am descurajat. Școala noastră a fost mult mai favorizată decât școala bătrânului pastor de acum un secol și jumătate. Școala noastră a numărat 22 de elevi. Duhul lui Dumnezeu îi va pregăti pe aceștia pentru a face isprăvi mari pentru cauza adevărului. Inimile lor sunt pline de avânt și abia așteaptă vacanța de vară pentru a împărtăși semenilor lor cele ce au învățat în Școala Misionară despre minunile harului lui Isus.

În toamna viitoare, cu vrerea Domnului, având la îndemână posibilități mai mari, vom face lucrări și mai mari, spre slava Lui. Și suntem convinși că aceasta este vrerea Lui. De unde înainte vreme trebuia să mergem noi să căutăm și să convingem pe tineri să vină la Școala Misionară, astăzi ei ne caută acasă prin scrisori și personal, exprimându-și cu lacrimi dorința de a veni la Școala Misionară. Duhul lui Dumnezeu i-a vizitat în satele și în locuințele lor și a pus în inimile lor un foc sfânt pentru lucrarea aceasta. Acesta este un semn mare și cine are ochi de văzut, să-l vadă, iar cine are inimă de simțit, să simtă. În sertarele birourilor noastre se află de pe acum sute de foi de înscriere, și acestea numai dintr'o parte a câmpului Uniunii Româ-

ne. O problemă grea stă înaintea noastră ca Biserică. E datoria noastră a tuturor s'o rezolvăm, pentru binele și fericirea copiilor și tineretului nostru, și pentru viitorul lucrării lui Dumnezeu în această țară.

Invităm pe toți membrii Bisericii să înalțe rugăciuni fierbinți la tronul lui Dumnezeu, pentru ca El să deschidă posibilități spre a avea un local potrivit, unde să primim tineretul nostru numeros, doritor de învățătură sfântă. Tineretul acesta trebuie să fie pregătit pentru viața de luptă creștină, pentru lucrarea cea mare a Evangheliei și pentru cer.

Odată cu aceasta, împreună cu consacrarea

inimilor noastre pe altarul lui Dumnezeu, să aducem și daruri bogate în această „Zi a Educației” și apoi în fiecare Sabat, la „Fondul de Educație”, pentru a putea veni în ajutorul tinerilor meritoși, dar lipsiți de mijloace, să devină puternici propovăduitori ai Evangheliei. Este și acesta un mijloc la îndemâna noastră a tuturor de „a ne aduna comori în cer”. Și dacă este vorba de astfel de comori, nu trebuie să neglijăm nimic. Zilele pe care le trăim sunt pline de învățăminte. Cine are urechi de auzit, să audă!

Domnul să binecuvinteze lucrarea Sa!

M. Ionescu

NESTEMATA

La geamul vitrinei cu artă-așezată,
O tânără stă și privește.
In ochi-i mulțimea de lucruri scilipește.
E-o lume de vis minunată.

De preț juvaeruri se 'nșiră pe-alese,
Luciri jucăușe au toate.
Și fata crezu că-s chiar nestemate
Așa cum în viață se 'ntâmplă adese.

Și iată, deodată în mijloc zărește,
O piatră rotundă și mare,
Cum strălucește. — „Ce multă valoare
Cuprinde! — O cumpăr“..., copila gândește.

Mulțimea de bunuri ce-avu la 'ndemână,
De dragul comorii, pe loc o dădu.
Spre casă îndată ea drumul făcu,
Sperând că ea fi-va-i ferice stăpână.

De scurtă durată îi fu veselie
Căci piatra era imitată.
Curând se 'ntâmplă să fie crăpată,
Și'n plânset amar nic schimbă bucuria...

Un tânăr, din suflet dorea nestemata,
Dar n'o căută la vitrine.
Nici n'avea mijloace; ci vru să-și închine,
Avântul în luptă... Și astfel aflat-a.

Pe drumul cel aspru și plin de 'ntuneric,
Prin bulgări de tină cu răvnă porni.
Cu trudă și jertfă întruna munci
Că doar ajungea-va la visu-i feeric.

Și fața-i adesea fu plină cu sânge,
Rănit de-ascuțituri de piatră.
Și haina-i fu ruptă, și-adesea pătată,
De tină murdară. Dar el totu'nfrânge.

Prin truda amară, găsi drept răsplată,
O piatră ce nu strălucește.
El vede într'insa ceva. O cioplește,
Și-odată apare ca'n vis „nestemata“.

Și, raze de soare și raze de lună,
Cobor peste dânsa'n luciri tot mai vii,
Făcând să răsfrângă lumini mii și mii,
In noaptea de neguri, și'n vieți de furtună...

Nu căutați în școala lumii adevăr și fericire,
N'alergați spre pietre false cu 'ndoielnică
[scilipire.

Căutați doar diamantul de neprețuit folos,
Piatra ce se șlefuește doar în școala lui
[Hristos.

Doar în Școala Misionară tineri-și
[descoperă
Rostul vieții ce-amăgirea prea ades
[l-acoperă.
Ici se prelucrează sigur cel mai trainic
[caracter,
Diamant, ce străluci-va toată veșnicia 'n
[cer.

Aurora Ionescu

Curierul Misionar

Organ al Uniunii Comunităților Evanghelice A. Z. Ș. din România

Anul XXIII

August 1945

No. 8

Redactor-responsabil: V. Florescu

Spiritul Profeției în Mișcarea Adventă.

Locul pe care darul profeției îl are în Biserică

(Urmare)

Adversarii s'au grăbit să zică: „Voi Adventiștii de Ziua Șaptea aveți altă Biblie, — scrierile unei femei“.

Singura temelie a doctrinei.

Noi răspundem: Nu e adevărat, Adventiștii de Ziua Șaptea n'au decât o singură Biblie. Aceasta este temeliea credinței și a doctrinei. Biserica este zidită pe Domnul Hristos, și toată doctrina ei pe Cuvânt. Darurile spirituale sunt daruri date bisericii care se sprijine pe Cuvânt. Darurile acestea au să ne înfățișeze Cuvântul lui Dumnezeu, și să ne călăuzească în toată Scriptura, care este unica noastră regulă de credință.

Aceasta a fost totdeauna învățătura în această mișcare adventă. În cea dintâi cartică publicată de James White, primul conducător de seamă în mișcarea adventă (care a devenit soțul Elenei G. Harmon) scrie pela 1847: „Biblia este o revelațiune întreagă și desăvârșită. Este unica noastră regulă de credință și purtare în viață“. — *„Cuvânt către turma cea mică“*, p. 13.

Tot el scria în revista mișcării, pela 1854: „Fiecare creștin este prin urmare îndatorat să ia Biblia ca pe o regulă perfectă de credință și datorie în viață. Trebuie să se roage cu căldură să fie ajutat de Spiritul Sfânt, când cercetează în Scripturi după întreg adevărul, și întreaga lui datorie. El nu are libertatea să se îndepărteze dela ele pentru ca prin mijlocirea darurilor să afle care este datoriea lui“. — *Review and Herald*, 3 Oct., 1854.

Repetat de Spiritul Profeției.

Acesta a fost principiul stabilit dela început în scrierile Spiritului Profeției. În „Experiențe și Viziuni“, prima carte publicată de Elena White, cuprinzând primele viziuni și experiențe, stă scris:

„Vă recomand, iubiți cetitori, Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă de credință și de viață. De Cuvântul acesta vom fi judecați. În Cuvântul acesta Dumnezeu a promis că în „zilele de apoi“ El va da viziuni, nu ca regulă

nouă de credință, dar pentru încurajarea poporului Său și pentru a îndrepta pe acei cari se abat dela adevărul Bibliei“. — *Pag. 78.*

În țările pe care a fost chemată să le viziteze în cursul unui serviciu de o viață întreagă, Elena White a dat aceeași mărturie. Vorbind la Oslo, Norvegia, în 1885, spunea:

„Biblia și numai Biblia trebuie să fie crezul nostru; și toți aceia care se pleacă în fața acestui Cuvânt sfânt vor fi în armonie... Să facem față oricărei adversități așa cum a făcut Domnul zicând: „Stă scris“. Să ridicăm stindardul pe care stă scris: Biblia este unica noastră normă de purtare și credință“. — *Review and Herald*, 15 Dec. 1885.

Înălțarea Cărții.

Imi aduc aminte foarte bine de ultimele cuvinte rostite de această servă credincioasă la adunarea generală a mișcării. La o adunare generală mondială ținută la Washington, D. C., a venit la locul de unde se vorbea, în ziua cea din urmă a conferinței, pentru a spune un cuvânt de rămas bun delegaților veniți din cele patru colțuri ale pământului. Simțea că nu va mai lua parte la o altă adunare generală; și nu a mai luat parte. Care să fie cea din urmă solie prin prezența personală, la o astfel de adunare, din partea cuiva care atât de mult timp a fost unealta prin care au venit scrierile Spiritului Profetic? Elena White a vorbit câteva cuvinte de îmbărbătare și de rămas bun, și apoi s'a întors către pupitrul pe care se afla o Biblie. Ea a deschis Cartea și a ridicat-o cu mâinile tremurând de bătrânețe. Apoi a zis:

„Fraților și surorilor, vă recomand această Carte“.

Fără să mai spună altceva, a închis cartea, și s'a retras. A fost cel din urmă cuvânt al ei într'o adunare mondială a Bisericii rămășiței. A fost un foarte nimerit simbol al lucrării de o viață întreagă prin acest dar, care a înălțat fără încetare, tot mai sus, și mai presus de orice, Sfintele Scripturi ca temelie a credinței părtașilor la mișcarea adventă.

W. A. Spicer

◎ OAZA IN PUSTIU

(Adunarea tineretului din București)

Zilele de 9 și 10 Iunie au rămas zile de neșters din amintirea noastră. Toți tinerii și tinerele din cele șase comunități din București, au fost invitați la o adunare generală, pentru două zile, în frumoasa noastră capelă din strada Labirint.

Trecuse mai bine de trei ani de când, din cauza împrejurărilor dureroase, nu mai avusesem ocazie să ne vedem laolaltă. Dar acum când, cu ajutorul lui Dumnezeu, ne bucurăm din nou de libertate, primul gând a fost să ne strângem iar, să ne revedem, să ne bucurăm împreună.

E Sabat dimineața. E o zi frumoasă cu soare mult și cu viață multă. Grupuri-grupuri încep să sosească tinerii din diferite părți. Mă uit la ei: sunt sănătoși, sunt voioși. Pe fețele lor numai zâmbete și bucurie. Toți sunt invitați în capela anume amenajată pentru ei. Frații noștri mai în vârstă au fost rugați, ca în aceste două zile să cedeze locurile lor din adunare, și să rămână în curte, unde vor putea să se împărtășească de Cuvântul Sfânt cu ajutorul difuzorului. În sală locurile comunităților sunt marcate prin placarde. Astfel se poate citi: Comunit. Labirint, Popa Tatu, Grand, Belu, Colentina, și Bucureștii-Noi.

După ora școalei de Sabat care s'a ținut în general, începe prima oră din programul anume pregătit. E ora de consacrare din Sabat dimineața, ținut de fratele M. Manea. Invățăături și aplicații prețioase au fost scoase din viața și lucrarea tânărului Samuel. Un copil chemat de Domnul, o tinereță consacrată pe deplin, o viață cheltuită și consumată pe altarul servirii. Iată pilda lui Samuel. Cine vrea să urmeze lui? Cine vrea să se consacre? Sala întreagă se ridică în picioare, ca semn că tinerii și tinerele, convocați în aceea adunare, vor să-și consacre tinerețea lor ca și Samuel de altădată. Fratele Demetrescu e chemat să rostească rugăciunea de consacrare. Cu toții simțeam binecuvântările lui Dumnezeu revârsându-se din belșug asupra noastră.

După amiază a urmat ora: Formarea de caractere, ținută de frații V. Florescu, Secretarul Uniunii pentru Departamentul Tineretului și M. Ionescu dela Școala Misionară.

Ora următoare a fost: Tineretul și terminarea lucrării, ținută de frații Șt. Năilescu, predicatorul comunit. Labirint și scriitorul acestor rânduri.

Ultima oră din acest Sabat a fost încheierea Săptămânii de Rugăciune, ținută de fratele Șt. Demetrescu.

A doua zi, Duminică 10 Iunie, prima oră a fost: Rugăciunea în viața tineretului, ținută de fratele I. Gheorghisor. A fost o oră frumoasă și mișcătoare. A urmat ora școalei misionare, condusă de fr. M. Ionescu. Elevii și elevele din ultimul an și-au spus cuvântul lor de recunoștință pentru binefacerile școalei misionare. Timpul acordat dâșilor a fost prea limitat spre a putea spune toată bucuria și mulțumirea lor. Ora a treia a fost folosită de fr. doctor I. Moldovan, care a tratat un prea interesant subiect medical în strânsă legătură cu religia.

După amiază a avut loc producția. Paragrafe din cartea Solii pentru Tineret, poezii, cântări de cor și cântări instrumentale, conduse de diriginții Cercurilor tinerimii, adică frații Gh. Indricău, V. Marinescu, R. Hedvig, C. Petcu, și Gh. Amarandi, au înfrumusețat programul producției. Adunarea publică de seară a fost ținut de fr. P. Paulini în fața unui auditoriu numeros, cu subiectul: Tineretul și Lumea. Cu cuvinte și cu argumente puternice s'a făcut dovada că Hristos prin propriul său sacrificiu a răscumpărat pe tineri din lumea cea pierdută. Deci tinerii trebuie să iasă din lume și să rămână pentru totdeauna la picioarele Salvatorului lor.

În tot timpul adunărilor, corurile comunităților, contopite sub conducerea fraților A. Thomas și N. Mihăiescu ne-au bucurat și înălțat sufletele.

Rezultatele obținute și binecuvântările primite sunt mai presus de exprimarea noastră. Cele două zile au fost pentru noi ca o oază răcoritoare și viufăcătoare, prin puterea pe care am primit-o la umbra lor și cu apa spirituală cu care ne-am potolit setea, vom putea să continuăm călătoria prin pustiuul acestei lumi.

Ar.

LECȚIUNI PENTRU COPII

ISTORIA VECHIULUI TESTAMENT

SECȚIUNEA PRIMARĂ

Lecțiunea 5 — 4 August, 1945

IMPACAREA LUI IACOB CU ESAU; SOSIREA LUI IN CANAAN

Text biblic: Geneza 33; 35.

De memorizat: Efeseni 4, 32.

1. In timp ce Iacob se lupta cu îngerul, un alt sol ceresc fusese trimis la Esau să-i înduioșeze inima față de el. Dimineata, după ce promise binecuvântarea Domnului, Iacob văzu pe Esau că se apropia.

2. „Iacob a ridicat ochii, și s'a uitat; și iată că Esau venea cu patru sute de oameni“. Iacob nu știa încă sentimentele fratelui său, și el își împărți oamenii în așa fel încât să-și apere pe cât posibil pe Rahela, Lea și copiii lor.

3. „El însuși a trecut înaintea lor; și s'a aruncat cu fața la pământ de șapte ori, până ce s'a apropiat de tot de fratele său. Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, și s'a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat. Și au plâns“. Iacob spuse Domnului: „Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine pe mame și pe copii“.

4. In ce mod minunat a ascultat Dumnezeu rugăciunea lui Iacob! Decât să-i dea biruință într'o luptă, Dumnezeu înduioșă inima fratelui său. Apoi, „Esau, ridicând ochii, a văzut femeile și copiii, și a zis: „Cine sunt aceia?“

5. „Și Iacob a răspuns: „Sunt copiii, pe cari i-a dat Dumnezeu robului tău“. Și se apropia ră cu toții, și se închină până la pământ. Apoi „Esau a zis: „Ce ai de gând să faci cu toată tabăra aceea pe care am întâlnit-o?“ Iacob îi răspunse că deosebise câteva vite din turma sa pentru a i le oferi. Mai întâi, Esau nu voi să primească darul acesta, însă Iacob „a stărui de el, și Esau a primit“.

6. „Esau a zis: „Haidem să plecăm, și să pornim la drum; eu voi merge înaintea ta“. Iacob i-a răspuns: „Domnul meu vede că copiii sunt micșori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri. Domnul meu s'o ia înaintea robului său; și eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea, și la pas cu copiii“. Esau se întoarse deci acasă cu oamenii săi, și Iacob își continuă drumul.

7. Iacob se opri la Betel, în locul unde avuse vedenia cu scara întinsă dela cer la pământ. Acolo aduse o jertfă lui Dumnezeu, care îl scâpase.

8. In timpul călătoriei dela Betel la Hebron, unde trăia încă bătrânul său tată, Isaac, „Ra-

hela a murit, și a fost îngropată pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem. Iacob a ridicat un stâlp pe mormântul ei: acesta este stâlpul de pe mormântul Rahelei, care este și azi“. Isaac era orb și foarte slab, și Iacob rămase lângă el până ce muri. „Fiii săi, Esau și Iacob l-au îngropat“ în peștera Macpela, unde erau îngropați Abraam, Sara și Rebeca.

Lecțiunea 6 — 11 August, 1945

IOSIF VANDUT DE FRAȚII SAI

Text biblic: Geneza 37.

De memorizat: 1 Ioan 3, 15.

1. Iacob avea doisprezece fii. Copiii Rahelei, Iosif și Beniamin, erau cei mai tineri. Iosif era ascultător și iubea pe Dumnezeu.

2. „Israel iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță. Frații lui au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei toți, și au început să-l urască. Nu puteau să-i spună nicio vorbă prietenească“.

3. Invidia și gelozia sunt însușiri foarte rele, pentru că ele ne umplu inima cu ură. Biblia spune: „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș“.

4. Iosif, la vârsta de șaptesprezece ani, a visat un vis, și l-a istorisit fraților săi, cari l-au urât și mai mult. El le-a zis: „La ascultați ce vis am visat! Noi eram la legatul snopilor în mijlocul câmpului; și iată că snopul meu s'a ridicat și a stătut în picioare; iar snopii voștri l-au înconjurat, și s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui“. Frații lui i-au zis: „Doar n'ai să împărățești tu peste noi? Doar n'ai să ne cărmuești tu pe noi?“ Și l-au urât și mai mult, din pricina visurilor lui și din pricina cuvintelor lui“.

5. „Iosif a mai visat un alt vis, și l-a istorisit fraților săi. El a zis: „Am mai visat un vis! Soarele, luna, și unsprezece stele se aruncau cu fața la pământ înaintea mea“. L-a istorisit tatălui său și fraților săi. Tatăl său l-a mustrat, și i-a zis: „Ce înseamnă visul acesta, pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi, să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?“

6. „Frații lui Iosif se duseseră la Sihem, ca să pască oile tatălui lor. Israel a zis lui Iosif: „... Du-te, rogu-te, și vezi dacă frații tăi sunt sănătoși, și dacă oile sunt bine; și adu-mi vești“. Iosif merse la Sihem; însă frații săi erau duși de acolo, și el trebui să meargă după ei mult mai departe, până la Dotan.

7. Frații lui „l-au zănit de departe, și până să se apropie de ei, s'au sfătuit să-l omoare. Ei au zis unul către altul: „Iată că vine făuritorul de visuri! Veniți acum, să-l omorăm și să-l aruncăm într'una din aceste gropi; vom spune că l-a mâncat o fiară sălbatică, și vom vedea ce se va alege de visurile lui'... Ruben (cel mai în vârstă dintre frați) le-a zis: „Să nu vărsați sânge; ci mai bine aruncați-l în groapa aceasta'... Căci avea de gând să-l scape din mâinile lor, și să-l aducă înapoi la tatăl său“.

8. „Când a ajuns Iosif la frații săi, aceștia l-au desbrăcat de haina lui, de haina cea pestriță, pe care o avea pe el. L-au luat și l-au aruncat în groapă. Groapa aceasta era goală: nu era apă în ea“.

9. „Apoi au șezut să mănânce. Ridicându-și ochii, au văzut o ceată de ismaeliți venind din Galaad... în Egipt. Atunci Iuda a zis fraților săi: „Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele? Veniți mai bine să-l vindem ismaeliților, și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru'... Și frații lui l-au ascultat“.

10. „La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint ismaeliților, cari l-au dus în Egipt“.

11. Ruben nu fusese acolo când frații lui vânduse pe Iosif. „Ruben s'a întors la groapă; și iată că Iosif nu mai era în groapă. El și-a rupt hainele, s'a întors la frații săi, și a zis: „Băiatul nu mai este! Ce mă voi face eu?“ Înțelegând că Iosif scăpase cu viață și că frații săi îl vânduse, Ruben se învoi cu ei pentru a păstra secretul. „Ei au luat atunci haina lui Iosif; și înjunghiind un țap, i-au muiat haina în sânge. Au trimes tatălui lor haina cea pestriță, punând să-i spună: „Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu“.

12. „Iacob a cunoscut-o, și a zis: „Este haina fiului meu. O fiară sălbatică l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți! Și și-a rupt hainele, și-a pus un sac pe coapse, și a jălit multă vreme pe fiul său“.

13. Negustorii madianiți cari au cumpărat pe Iosif „l-au vândut în Egipt lui Potifar, un dregător al lui Faraon, și anume căpetenia străjerilor“.

Lecțiunea 7 — 18 August, 1945

IOSIF IN EGIPT

Text biblic: Geneza 39, 1—6. 17—23; 40.

De memorizat: Geneza 39, 23.

1. In timp ce Iacob plângea pe fiul său pe care-l credea mort, Iosif trăia și era în drum spre Egipt. Și în timp ce călătorea spre sud, putu vedea din depărtare colinele pe care erau ridicate corturile tatălui său. Ce simțimânt de singurătate trebuie să-l fi cuprins! Și ce lacrimi amare trebuie să fi vărsat gândindu-se la durerea iubitului său tată!

2. Ajuns în Egipt, Potifar, căpitanul străjerilor îl cumpără. „Stăpânul lui a văzut că Dumnezeu era cu el..., și l-a pus mai mare peste casa lui, și i-a încredințat tot ce avea... Domnul a binecuvântat casa Egipteanului din pricina lui Iosif;... Dar Iosif era frumos la statură, și plăcut la chip“.

3. Egiptenii chemau în ajutor dumnezei falși. Acești zei nu puteau să le vină în ajutor și poporul se deda cu totul la răutăți. Foarte adesea Iosif trebuia să-și întoarcă privirile de la lucrurile rele care se săvârșeau în jurul lui. Intr'o zi, soția stăpânului său îl acuză pe nedrept de o faptă rea, și din cauza aceasta, „stăpânul lui a luat pe Iosif, și l-a aruncat în locul unde erau închiși întemnițatii împăratului; și astfel Iosif a stat acolo, în temniță. Domnul a fost cu Iosif, și Și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea mai marelui temniței. Și mai marele temniței a pus subț privegherea lui pe toți întemnițatii cari erau în temniță“.

4. Faraon, regele Egiptului, se mânie pe paharnicul și pe pitarul său și îi puse în temnița unde se afla și Iosif. „Au visat într'o noapte amândoi câte un vis“. Iosif care avea datoria de a supraveghea pe prizonieri, observă că paharnicul și pitarul erau triști la față, și îi întrebă despre pricina tristeții lor.

5. „Ei i-au răspuns: „Am visat un vis, și nu este nimeni care să-l tâlmăcească“. Iosif le răspunse că Dumnezeul căruia îi servea putea să explice visurile lor. Și adăugă: „Istorisiți-mi dar visul vostru“.

6. Paharnicul zise: „In visul meu, se făcea că înaintea mea era o viță. Vița aceasta avea trei mlădițe. Când a început să dea lăstari, i s'a deschis floarea, și ciorchinele au făcut struguri copți. Paharul lui Faraon era în mâna mea. Eu am luat strugurii, i-am stors în paharul lui Faraon, și am pus paharul în mâna lui Faraon“.

7. Dumnezeu făcu cunoscut lui Iosif tâlmăcirea acestui vis. „Iosif i-a zis: „Iată tâlmăcirea visului. Cele trei mlădițe sunt trei zile. Peste trei zile Faraon te va scoate din temniță, te va pune iarăși în slujba ta, și vei pune iarăși paharul în mâna lui Faraon, cum obișnuiai mai înainte, când erai paharnicul lui“.

8. Apoi Iosif făcu o rugămintă paharnicului, zicând: „Dar adu-ți aminte și de mine, când vei fi fericit, și arată rogu-te, bunătate față de mine; pune o vorbă bună pentru mine la Faraon, și scoate-mă din casa aceasta. Căci am fost luat cu sila din țara Ebreilor, și chiar aici n'am făcut nimic ca să fiu aruncat în temniță“.

9. „Mai marele pitarilor, văzând că Iosif dăduse o tâlmăcire îmbucurătoare, a zis: „Iată, și în visul meu, se făcea că port trei coșuri cu pâine albă pe capul meu. In coșul de deasupra de tot erau tot felul de bucate pentru Faraon: prăjituri coapte în cuptor; și pasările mâncau din coșul care era deasupra de tot pe capul meu“.

10. „Iosif a răspuns, și a zis: „Iată-i tâlmăci-rea. Cele trei coșuri sunt trei zile. Peste trei zile, Faraon îți va lua capul, te va spânzura de un lemn, și carnea îți-o vor mânca pasărele”.

11. „A treia zi, era ziua nașterii lui Faraon. El a dat un ospăț tuturor slujitorilor săi; și a scos afară din temniță pe mai marele paharnicilor și pe mai marele pitarilor, în fața slujitorilor săi: pe mai marele paharnicilor l-a pus iarăși în slujba lui de paharnic, ca să pună paharul în mâna lui Faraon; iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat, după tâlmăcirea pe care le-o dăduse Iosif”.

12. Cu toate că Iosif rugă pe paharnic să vorbească despre el lui Faraon, și să-l facă să iasă din casa aceea, „mai marele paharnicilor nu s'a mai gândit însă la Iosif. L-a uitat”.

Lecțiunea 8 — 25 August, 1945

VISUL LUI FARAON — FOAMETEA

Text biblic: Geneza 41.

De memorizat: Matei 25, 21.

1. „După doi ani, Faraon a visat un vis. I se părea că stătea lângă râu (Nil). Și iată că șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup s'au suit din râu, și au început să pască prin mlaștini. După ele s'au mai suit din râu alte șapte vaci urâte la vedere și slabe la trup, și s'au așezat lângă ele pe marginea râului. Vacile urâte la vedere și slabe la trup au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la vedere și grase la trup. Și Faraon s'a trezit”. Faraon era numele ce se dădea împăraților Egiptului. În vremea lui Iosif, Egiptul era națiunea cea mai de seamă din lume, și deci Faraonul avea o mare putere.

2. „A adormit din nou, și a visat un al doilea vis. Se făcea că șapte spice de grâu grase și frumoase au crescut pe același pai. Și după ele au răsărit alte șapte spice slabe și arse de vântul de răsărit. Spicele slabe au înghițit pe cele șapte spice grase și pline. Și Faraon s'a trezit. Iată visul. Dimineața, Faraon s'a turburat, și a trimes să cheme pe toți magii și pe toți înțelepții Egiptului. Le-a istorisit visurile lui. Dar nimeni n'a putut să le tâlmăcească lui Faraon”. „Magii”, și „înțelepții” erau două clase de oameni cari pretindeau că sunt în stare să tâlmăcească visurile. Ei erau destul de iscusiti să spună diferite cuvinte care mulțumeau pe cel care avusese visul. Însă de data aceasta Faraon nu a fost mulțumit cu tâlmăcirea lor.

3. Tocmai pe când împăratul era turburat din pricină că nu putea nimeni să-i lămurească visul, mai marele paharnicilor, care fusese cu Iosif în închisoare și căruia acesta îi tâlmăcise atât de minunat visul, își aduse aminte de el și zise lui Faraon: „Mi-aduc aminte astăzi de greșeala mea. Faraon se mâniase pe slujitorii lui; și mă aruncase în temniță, în casa căpeteniei străjerilor, pe mine și pe mai marele pitarilor. Amândoi am visat câte un vis

în aceeași noapte; și anume, fiecare din noi a visat un vis, care a primit o tâlmăcire deosebită. Era acolo cu noi un tânăr Ebreu, rob al căpeteniei străjerilor. La istorisit visurile noastre, și el ni le-a tâlmăcit, și ne-a spus întocmai ce însemnează visul fiecăruia. Lucrurile s'au întâmplat întocmai după tâlmăcirea pe care ne-o dăduse el. Pe mine Faraon m'a pus iarăși în slujba mea, iar pe mai marele pitarilor l-a spânzurat”.

4. Cu toate că trecuse vreo doi ani de când Iosif tâlmăcise visul paharnicului, totuși el rămase continuu credincios, știind că Dumnezeu îi poartă de grijă. În vremea aceea Iosif avea vreo douăzeci și șapte de ani. Solii trimiși de Faraon i-au spus să vină în grabă la palatul împăratului. Îndată, Iosif s'a sculat, s'a curățit și s'a îmbrăcat cu haine curate.

5. Când Iosif ajunsese la palat, a fost imediat dus în sala tronului unde ședea împăratul înconjurat de mai marii împărăției lui și de ofițerii săi îmbrăcați în haine scumpe. Mai erau acolo și toți magii și înțelepții Egiptului. Când l-a văzut, „Faraon a zis lui Iosif: „Am visat un vis. Nimeni nu l-a putut tâlmăci; și am aflat că tu tâlmăcești un vis, îndată după ce l-ai auzit”. Iosif a răspuns lui Faraon: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon!” În felul acesta Iosif aducea slavă lui Dumnezeu, făcându-L cunoscut tuturor celor de față.

6. După aceea Faraon începu să istorisească visul. Iosif ascultă foarte atent și când Faraon termină de istorisit se sculă cu mult respect și începu să povestească lămurirea visului așa cum i-o descoperise Dumnezeu. El zise: „Ce a visat Faraon însemnează un singur lucru: Dumnezeu a arătat mai dinainte lui Faraon ce are să facă. Cele șapte vaci frumoase înseamnă șapte ani; și cele șapte spice frumoase înseamnă șapte ani: este un singur vis... Astfel..., Dumnezeu a arătat lui Faraon, ce are să facă. Iată, vor fi șapte ani de mare belșug în toată țara Egiptului. După ei vor veni șapte ani de foamete, așa că se va uita tot belșugul acesta în țara Egiptului, și foametea va topi țara. Foametea aceasta care va urma va fi așa de mare că nu se va mai cunoaște belșugul în țară. Cât privește faptul că Faraon a visat visul de două ori, înseamnă că lucrul este hotărât din partea lui Dumnezeu, și că Dumnezeu se va grăbi să-l aducă la îndeplinire”.

7. Dar în afară doar de tâlmăcirea visului, Iosif prin înțelepciunea dată lui de Dumnezeu arată lui Faraon și măsurile cari trebuia să le ia. De aceea el zise: „Acum, Faraon să aleagă un om priceput și înțelept, și să-l pună în fruntea țării Egiptului. Faraon să pună prefecti în țară, ca să ridice o cincime din roadele Egiptului în timpul celor șapte ani de belșug. Să se strângă toate bucatele din acești ani buni cari au să vină; să se facă, la îndemâna lui Faraon, grămezi de grâu, provizii în cetăți, și să le păzească. Bucatele acestea vor fi provizia țării, pentru cei șapte ani de foamete, cari vor veni în țara Egiptului, pentru ca țara să nu fie prăpădită de foamete”.

8. „Cuvintele acestea au plăcut lui Faraon și tuturor slujitorilor lui. Și Faraon a zis slujitorilor săi: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?” Și Faraon a zis lui Iosif: „Fiindcă Dumnezeu ți-a făcut cunoscut toate aceste lucruri, nu este nimeni care să fie atât de priceput și atât de înțelept ca tine. Te pun mai mare peste casa mea, și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai sus de tine”. Faraon a zis lui Iosif: „Uite, îți dau stăpânire peste toată țara Egiptului”.

9. Iată în ce chip minunat conduse Dumnezeu pe Iosif. Așa vrea El să conducă pe fiecare copil și tânăr care se încrede în El. Chiar și în greutățile cele mai mari, departe de părinți, disprețuit de oameni și aruncat chiar și în închisoare, laolaltă cu oamenii cei răi, Iosif rămase credincios lui Dumnezeu și drept răsplată a fost înălțat la rangul cel mai înalt în împărăția Egiptului, încât nimic nu se făcea fără știrea lui.

10. Și lucrurile s’au întâmplat așa cum le

tâlmăcise Iosif. „In timpul celor șapte ani de rod, pământul a dat bucate din belșug. Iosif a strâns toate bucatele din acești șapte ani de belșug în țara Egiptului. A făcut provizii în cetăți, punând în fiecare cetate bucatele de pe câmpul de pîmprejur. Iosif a strâns grâu, ca nisipul mării, atât de mult, că au încetat să-l mai măsoare, pentru că era fără măsură”.

11. In timp ce Iosif era prim-ministru în împărăția Egiptului i s’au născut doi fii și anume: Manase și Efraim. „Și au început să vină cei șapte ani de foamete, așa cum vestise Iosif. In toate țările era foamete; dar în toată țara Egiptului era pâine. Când a flămânzit, în sfârșit, toată țara Egiptului, poporul a strigat la Faraon să-i dea pâine. Faraon a spus tuturor egiptenilor: „Duceți-vă la Iosif, și faceți ce vă va spune el”. Foametea bântuia în toată țara. Iosif a deschis toate locurile cu provizii, și a vândut grâu egiptenilor. Foametea creștea din ce în ce mai mult în țara Egiptului. Și din toate țările venea lumea în Egipt, ca să cumpere grâu dela Iosif; căci în toate țările era foamete mare”.

SECȚIUNEA JUNIORILOR

Lecțiunea 5 — 4 August, 1945

IMPACAREA LUI IACOB CU ESAU; SOSIREA LUI IN CANAAN

Text biblic: Geneza 33; 35.

De memorizat: Efeseni 4, 32.

1. După noaptea aceea de luptă cu Ingerul, pe cine văzu Iacob venind? Cum împărți Iacob pe cei ai săi spre a întâmpina pe Esau? Ce nu știa el cu privire la fratele său? Gen. 33, 1. 2.

Iacob nu știa că Domnul înmușase inima lui Esau față de el. „In timp ce Iacob se lupta cu Ingerul, un alt sol ceresc era trimes la Esau. Intr’un vis, Esau văzu pe fratele său stând departe de casa tatălui său timp de douăzeci de ani; el îi observă durerea aflând că mama lui murise; îl văzu înconjurat de oștile lui Dumnezeu. Visul acesta a fost spus de Esau ostașilor lui, dându-le porunca să nu facă vreun rău lui Iacob, căci Dumnezeu tatălui său era cu el”. „*Patriarhi și Profeți*”, p. 198.

2. Cum își arată Iacob respectul față de Esau? Ce făcu Esau când văzu pe fratele său? Vers. 3. 4.

„In sfârșit cele două tabere se apropiară, stăpânul pustiului conducându-și oamenii săi de războiu, și Iacob cu soțiile și copiii săi, însoțit de păstori și serve, și urmat de lungi turme de oi și cirezi de vite. Sprijinindu-se pe toiagul său, patriarhul merse înainte spre a întâmpina acea grupă de ostași. El era palid și slăbit în urma luptei avută de curând, și mergea încet și greoiu, oprindu-se la fiecare pas; însă fața îi era luminată cu bucurie și pace.

La vederea acestui suferind schilod, Esau a alergat înaintea lui; l-a îmbrățișat, i s’a aruncat pe grumaz, și l-a sărutat. Și au plâns”. Privind această scenă, chiar inimile înăsprite ale ostașilor lui Esau au fost mișcate”. „*Patriarhi și Profeți*”, p. 198.

3. Ce întrebă Esau cu privire la cei cari erau cu Iacob? Ce răspuns primi? Vers. 5.

4. Cum salută familia lui Iacob pe Esau? Vers. 6. 7.

5. Ce spusese Esau despre darul pe care Iacob i-l trimisese? In ce a stăruit Iacob? Vers. 8—11.

După cum se vede, Esau nu se gândea să profite de pe urma acestei împăcări; însă fără îndoială Iacob își dădea seama că primirea din partea lui Esau a darului său atrăgea după sine iertare completă, de aceea și stăruința din partea lui.

6. Ce idee dădu Esau cu privire la restul călătoriei? De ce nu a fost de acord Iacob cu acest plan? Vers. 12—14.

7. Ce altă favoare îi mai oferă Esau? Care a fost răspunsul lui Iacob? Vers. 15.

8. Unde se întoarse Esau? Vers. 16.

9. Unde tăbări întâi Iacob? După aceea unde își întinse cortul? Vers. 17. 18.

10. Ce porunci Dumnezeu lui Iacob să facă? Ce pregătiri făcu Iacob spre a împlini această poruncă? Gen. 35, 1—5.

„Domnul conduse pe Iacob să călătorească spre sud către Betel. Gândindu-se la acest loc reveni în mintea patriarhului nu numai viziunea despre ingeri și făgăduințele de îndurare ale lui Dumnezeu, dar și despre votul pe care

VISURILE LUI IOSIF — VANDUT IN EGIPT

Text biblic: Geneza 37.

De memorizat: 1 Ioan 3, 15.

1. Unde continuă Iacob, să locuiască după moartea tatălui său? Ce lucru i se dădu lui Iosif să facă? Ce vârstă avea Iosif atunci? Cari frați ai lui erau împreună cu el? Cui spunea Iosif faptele lor rele? Gen. 37, 1. 2.

Să aflăm ceva despre Iosif. El era cel de al unsprezecilea fiu al lui Iacob, primul născut al soției iubite de Iosif, Rahela. El a fost născut în Haran, în timp ce tatăl său slujea lui Laban. El se întoarse în Canaan cu Iacob, și ca un copil, împreună cu ceilalți, se plecase înaintea lui Esau. Poate că avusese privilegiul să șadă la piciorul bunicului său, și ascultând istorisindu-se experiența lui Isaac în acea zi însemnată pe muntele Moria, când se părea că va fi adus ca sacrificiu. Din toate cele ce știm, reiese că din tinerețe lui Iosif i-a plăcut să asculte de Dumnezeu. El era blând, credincios și încrezător.

„Când Iosif văzu purtarea rea a fraților săi, s'a turburat foarte tare; el începu să-i mustre cu multă blândețe, însă toate acestea nu au făcut decât să ridice și mai mult ura și resentimentul lor. El nu putea să sufere a-i vedea păcătuiind împotriva lui Dumnezeu, și Iosif puse chestiunea înaintea tatălui său, sperând că autoritatea lui i-ar putea schimba“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 209.

2. Pe care din copiii săi iubea Iacob mai mult? Ce făcu el spre a-și dovedi iubirea? Lucrul acesta ce simțiminte trezi în frații săi? Vers. 3. 4.

„In mormântul dela Ben-Hassan, vizitatorii Semiți sunt văzuți îmbrăcați în mantii albe, roșii și albastre, în aparență făcută dintr'o colecție de mici bucățele separate. Totuși încă și acum mai este obiceiul în Răsărit de a îmbrăca pe copii în chipul acesta“. — *Geikie*.

3. In vremea aceea, ce dădu Domnul lui Iosif? Cui spuse el ce visase? Vers. 5. 6.

4. Care a fost visul? Ce au spus frații lui când au auzit? Vers. 7. 8.

Un scriitor cunoscător al obiceiurilor din zilele acelea descrie astfel împrejurările probabile: „Era timpul secerișului. Cu toții lucra-se în câmpiile dela Mamre, tăind grâul cel galben, bărbații puternici prinzând o mână plină de spice când trecea cu secera, în timp ce Iosif și cei mai mici, împreună cu femeile, făceau funii de paie și legau grâul în snopi, pe cari îi așezau pe pământ. După o asemenea zi Iosif visă că snopul său stătea mândru drept în sus pe câmp, în timp ce snopii fraților săi stăteau în jurul lui, plecați în umilință la pământ“.

5. Ce alt vis avu Iosif? Cui l-a spus el? Ce înțeles au dat cu toții acestui vis? Cum era privit de frații săi și de tatăl său? Vers. 9—11.

el îl făcuse acolo, că Domnul va fi Dumnezeuul său. El hotărî că înainte de a ajunge în acest loc sacru întreaga lui casă să fie liberă de orice mânjitură a idolatriei... Adânc mișcat, Iacob repetă istoria primei sale vizite la Betel, când părăsise cortul tatălui său ca un singuratic călător, fugind să-și scape viața, și cum Domnul i se arătase în vedenie de noapte. Reamintind purtarea minunată a lui Dumnezeu cu el, inima i-a fost înduioșată, și copiii săi la fel au fost mișcați de o putere subjugătoare; el folosise calea cea mai bună pentru a-i pregăti spre a se uni cu toții în rugăciune către Dumnezeu atunci când vor ajunge la Betel“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 205.

11. Cine se mai arată lui Iacob? Ce confirmare a schimbării numelui său s'a dat cu această ocazie? Vers. 9. 10.

12. Ce făgăduință i s'a repetat? In ce fel onoră Iacob din nou locul unde vorbise Dumnezeu cu el? Ce nume îi dădu din nou? Vers. 11—15.

13. In timpul călătoriei mai departe, ce întristare veni în viața lui Iacob? Vers. 19. 20.

14. Câți fii avu Iacob? Cari erau fiii Rahelei? Vers. 23—26.

15. La cine ajunse Iacob când se reîntoarse în Canaan? Vers. 27.

„In cele din urmă Iacob ajunse la sfârșitul călătoriei sale, la tatăl său Isaac la Mamre... care este tot una cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Abraam și Isaac. Aici el rămase până la terminarea vieții tatălui său. Pentru Isaac, infirm și orb, atențiile pline de dragoste arătate de fiul său atâta vreme plecat, au fost o mângâiere în timpul anilor de singurătate și lipsă de cineva lângă el“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 207.

16. Ce vârstă avu Isaac când muri? Cine îl îngropă? Vers. 27—29.

„Jacob și Esau s'au întâlnit la patul de moarte al tatălui lor. Altădată fratele mai mare prive spre acest eveniment ca o ocazie de răsunare: însă simțimântul acesta se schimbă foarte mult. Și Iacob, în totul mulțumit cu binecuvântarea spirituală a dreptului de întâi născut, renunță în favoarea fratelui său la moștenirea averii tatălui, — singura moștenire pe care o căuta și prețuia Esau“. — *„Patriarhi și Profeți“*, p. 207.

17. Când Iacob se așeză în Hebron, unde merse Esau? Gen. 36, 6—8.

Trebue să păstrăm clar în minte raportul despre călătoria lui Iacob. După întâlnirea sa cu Esau, el merse la Sucot, în apropiere, unde a făcut colibe pentru turmele sale; apoi la Salem, un sat în apropiere de Sichem; după aceea merse la Betel, unde construi un altar și unde Dumnezeu i se arată din nou, reînnoindu-și binecuvântarea; apoi la Betleem, unde s'a născut Beniamin, și muri iubita lui soție, Rahela; și apoi la Hebron unde încă mai trăia tatăl său.

6. Cu ce însărcinare trimise după aceea Iacob pe Iosif? Cum ajunsese el să găsească pe frații săi? Vers. 12—17.

7. Când frații săi au văzut pe Iosif venind, ce au spus ei? Ce au plănuit? Vers. 18—20.

8. Ce idee dădu Ruben? Ce gândea el spunând acestea? Vers. 21. 22.

Fiul cel mai mare, în vremea aceea era ținut răspunzător de starea fraților și surorilor sale; Ruben își simțea răspunderea, și dorea să salveze pe Iosif. Planul lui era să scape pe Iosif și să-l trimită sănătos acasă la tatăl său, de îndată ce frații lui se vor fi depărtat. Probabil că el merse în altă parte a câmpului să se îngrijească de oi, deoarece nu a fost acolo când au vândut pe Iosif.

9. Ce au făcut cu Iosif când ajunse la ei? Vers. 23. 24.

Exploratorii din Palestina ne spun că încă și în zilele acestea se mai văd pe acolo scobituri în pământ. Una din ele trebuie să fi fost aleasă de frații lui Iosif pentru a-l pune acolo. Ni se spune că aceste scobituri în pământ au forma unei sticle, cu o gură strâmtă. Nimeni care este închis într-o asemenea groapă nu poate să iasă singur fără a fi ajutat.

10. Pe când mâncau, pe cine au văzut venind? Ce propuse Iuda? Vers. 25—27.

„Cruzimea fără de inimă cu care frații lui Iosif s'au așezat să mănânce și să bea lucrurile alese pe care el li le adusesese din partea tatălui său, în timp ce pe el îl lăseau, după cum gândeau, să moară de foame, a fost privită de toate generațiile viitoare ca fiind culmea indiferenței unei inimi împietrită. Amos, neputând să descrie nepăsarea generației sale, se referă la această întâmplare și chiamă războiul asupra celor cari „beau vin cu pahare largi, se ung cu cel mai bun untdelemn, și nu se întristează de prăpădul lui Iosif!” (Amos 6, 6)“. — *Marcus Dods*.

11. Când s'au apropiat negustorii, ce învoială s'a încheiat? Unde a fost dus Iosif? Vers. 28.

În timp ce Iosif era dus spre sud, către hotarele Canaanului în drum spre Egipt, el putu vedea dealurile unde se găseau corturile tatălui său. El cugetă la iubitul său tată, la cruzii săi frați, și la sine însuși, fără prieteni și singur. Câtva timp a fost plin de mâhnire și groază. Apoi el se gândi la Dumnezeu, care fusese cu tatăl său în călătoria făcută singur în Haran. Apoi își predete inima Domnului și-L rugă ca să meargă cu el în Egipt. El își aminti învățăturile primite în copilărie, și acum avea încredințarea că îngerii lui Dumnezeu vor fi cu el spre a-l întări și ocroti. Incepând să se încreadă în Domnul, pacea veni în inima lui.

12. Când Ruben se întoarse la groapă, ce află? Cum își manifestă întristarea? Ce spuse fraților săi? Vers. 29. 30.

13. Ce au făcut spre a-și ascunde vina față de tatăl lor? Ce spuse Iacob când văzu haina lui Iosif? Vers. 31—33.

14. Cum jeli pe fiul său? Cine căută să-l mângâie? Ce le spuse el? Vers. 34. 35.

15. Cui a fost vândut Iosif când ajunse în Egipt? Vers. 36.

Lecțiunea 7 — 18 August, 1945

IOSIF IN EGIPT

Text biblic: Geneza 39, 1—6. 17—23; 40.

De memorizat: Geneza 39, 23.

1. Ce împrejurări au făcut ca Iosif să fie adus în Egipt? Cui l-au vândut ismaeliții? Gen. 39, 1.

2. Credințioșia lui Iosif în toate îndatoririle sale ce răsplată îi aduse? Vers. 2. 3.

După o scurtă călătorie, Iosif a fost schimbat dela o vieață simplă cum ducea în tabăra tatălui său la aceea de oraș mult înaintat în civilizație. Se poate că el era singurul credincios în adevăratul Dumnezeu în mijlocul unei națiuni unde închinarea la dumnezeii falsi era înconjurată de splendoarea regalității și sprijinită de o mare bogăție. Un serv al unuia dintre slujbașii regelui, fără îndoială trăia într'un palat minunat de frumos. „Tânărul captiv, obișnuit cu bunătatea căminului său simplu și plin de dragoste, trebuie să fi tremurat când străbătea aleea de coloane, prin porțile păzite de sfinx, în locul retras al acestui ciudat și vast palat egiptean, unde ei vorbeau o limbă din care el nu putea înțelege niciun cuvânt, și unde totul era așa nou și cu totul deosebit“.

3. Cum își arată Potifar încrederea în desțoinicia și credințioșia lui Iosif? Ce bine veni asupra casei lui din pricina aceasta? Vers. 4—6.

4. Câți ani a servit Iosif pe Potifar?

Iosif era în vârstă de șaptesprezece ani când a fost dus în Egipt. Se crede că a petrecut zece ani în serviciul lui Potifar și trei ani în închisoare.

5. Ce s'a făcut cu Iosif din pricina unei false învinuiri împotriva lui? Vers. 20.

6. Cum a fost tratat la început? Ps. 105, 17—19.

7. Înaintea cui căpătă el trecere? Ce putere i s'a dat? Care era secretul succesului său? Gen. 39, 21—23.

8. După o vreme cine a fost pus în aceeași închisoare? Gen. 40, 1—4.

9. Care lucru atrase atenția lui Iosif asupra acestor bărbați? Cine spuse el că poate tâlmăci visurile? Vers. 5—8.

„Adversitatea pare să fi făcut un bărbat din tânărul care era în primejdie de a fi nimicit în casa tatălui său. El niciodată nu murmură și nu se plânse de soarta lui grea. Cu hotărîre și judecată el se hotărî a face tot ce e mai bine din situația lui, și-și consacră toate puterile în interesul stăpânului său, câștigându-i în totul încrederea și devenind omul său de încredere. Spiritul de serviabilitate al eroului nostru cum

VISUL LUI FARAON — FOAMETEA

Text biblic: Geneza 41.

De memorizat: Matei 25, 21.

1. Ce s'a întâmplat la doi ani după ce Iosif tâlcuise visul mai marelui paharnicilor? Cine era cu Faraon? Gen. 41, 1.

Faraon, era titlul obișnuit ce se da împăraților Egiptului. În vremea aceea Egiptul era națiunea conducătoare a lumii, și Faraonul era cea mai mare putere.

2. Pe cine chemă Faraon spre a-i da tâlcuirea visurilor? Care a fost rezultatul? Vers. 8.

„Magii“ și „înțelepții“ erau două clase ale preoției egiptene. Ei pretindeau a fi în stare să tâlmăcească visurile, și de obicei erau desul de iscusiți a da interpretări aranjate cu așa dibăcie încât să mulțumească pe cel care avusesse visul. În cazul acesta Domnul avea alte planuri și Faraon nu a fost așa ușor mulțumit.

3. Atunci, cine veni în ajutorul lui Faraon? Ce spuse el împăratului? Vers. 9—13.

4. Ce făcu împăratul imediat? Ce pregătire făcu Iosif spre a veni înaintea împăratului? Vers. 14.

Fără multă discuție Iosif a fost adus înaintea lui Faraon în palat. Un scriitor de seamă își închipue în felul acesta scena: „Imi place să euget la ea: preoți și cărturari în mantii lor de pânză subțire, împodobite și maiestose și blana de leopard pe conducătorii preoților în mare ținută, așteptând și privind cu gelozie și cu ochi batjocoritori spre cele ce aveau să aibă loc; mari ofițeri și demnitari ai împăratului în solemnă așteptare; Faraon șezând în mijlocul tuturor acestora. În jurul acestei adunări măreția palatului; camere pictate și împodobite cu capodopere rare; mulțime de holuri pline cu flori pretutindeni, și mese, scaune și vase minunate cum și metale prețioase; și iată venind între toate acestea și înaintea tuturor acestora, ieșit din închisoare, figura simplă, serioasă și demnă a tânărului Ebreu“. — *Susan Warner*.

„Înaintea mulțimii de curteni nemișcați, înconjurați de ochii plini de răutate ai magilor, cari cu greu ar fi îngăduiți să renunțe la prestigiul și locul lor, sau la câștigurile bogate ale slujbei lor, tânărul Ebreu tâlcui visul împărătesc“. — *„Iosif“, Meyer, p. 72.*

5. În ce fel aminti Faraon despre cele întâmplate? Ce răspuns înțelept dădu Iosif? Vers. 15, 16.

6. Amintește primul vis al lui Faraon așa cum îl spuse lui Iosif. Vers. 17—21.

7. Care a fost al doilea vis? Vers. 22—24.

8. Ce spuse Iosif despre visuri? Vers. 25, 28, 32.

9. Care era înțelesul visurilor? Vers. 26, 27, 29—31.

și credincioșia lui în îndatoririle ce i se încredințau au fost ceea ce câștigă încrederea lui Potifar și apoi a mai marelui închisorii. El s'a făcut de trebuință în orice situație l-ar fi pus soarta. El simpatiza cu ei, sau ar fi putut să nu ia seama la tristețea celor doi curteni; sau, chiar observând-o, ar fi putut trece mai departe nepăsător, fără să vrea să se împovăreze cu necazurile lor. Însă aici era o ocazie de a ajuta, și cu grabă o prinse“. — *Tarbell*.

10. Care a fost visul mai marelui paharnicilor? Cum l-a interpretat Iosif? Vers. 8—13.

11. Ce cerere făcu Iosif mai marelui paharnicilor? Ce spuse cu privire la sine? Vers. 14, 15.

12. Care a fost visul mai marelui pitarilor? Care a fost tâlcuirea? Vers. 16—19.

13. Cum s'a împlinit tâlcuirea visului? Vers. 20—22.

14. În ce fel răsplăti mai marele paharnicilor bunătatea lui Iosif? Vers. 23.

Nerecunoștința este un păcat foarte obișnuit. Este ușor, deoarece în cele mai multe împrejurări înseamnă a nu face nimic. Prea adesea noi luăm darurile cerului ca ceva ce ni se cuvenea de drept, și neglijăm a mulțumi pentru binecuvântările de cari ne bucurăm. De asemenea, este ușor a ne bucura de bunăvoințe și chiar de sacrificii din partea prietenilor noștri, fără a ne aminti a face și noi ceva în schimb. Bine s'a spus că „păcatul nerecunoștinței este calea largă spre invidie, ură, răutate și tot felul de fapte lipsite de milă, spre trădarea fricoasă a lui Petru și trădarea sângeroasă a lui Iuda. Păzește-te de ea“.

15. Ce făcu pe Iosif să aibă o asemenea viață de succes? Ce învățătură putem lua din experiența lui?

„Ce făcu în stare pe Iosif să dea dovadă de o asemenea tărie de caracter, de atâta cinste și înțelepciune? În anii copilăriei sale el a dat mai multă importanță datoriei decât înclinației; și integritatea, încrederea simplă, natura nobilă a tânărului, aduse roade în faptele bărbatului.. Sunt puțini cei cari își dau seama de influența lucrurilor mici în viață asupra dezvoltării caracterului. Nimic din ce avem de făcut nu este în realitate mic. Diferitele împrejurări cărora trebuie să dăm piept zilnic au de scop să încerce credincioșia noastră, și să ne facă destoinici pentru însărcinări mai mari. În chestiunile obișnuite din viață, rămânând alături de principiu, mintea se obișnuiește a se prinde mai mult de cerințele datoriei decât de acelea ale plăcerii sau înclinației. Mințile disciplinate în felul acesta nu bâjbâie între bine și rău, asemenea săgeții moriscei ce se mișcă în bătaia vântului; ei sunt credincioși datoriei din pricina că au crescut în obiceiurile credincioșiei și adevărului. Prin credincioșia în lucrurile cele mai mici, ei dobândesc tărie de a fi credincioși în chestiunile mari“. — *„Patriarhi și Profeti“, p. 222, 223.*

10. Ce sfat dădu Iosif împăratului? Vers. 33—36.

11. Cum privi împăratul și toți slujitorii planul acesta? Cum l-au adus ei la îndeplinire? Vers. 37—41.

12. Ce mare autoritate dădu împăratul lui Iosif? In ce fel Iosif se consacră cu totul intereselor egiptenilor? Vers. 42—45.

13. „Faraon și-a scos inelul din deget! Fără îndoială inelul era un sigiliu, o pecete împărătească, ce dădea valabilitate documentelor peste care era pus, și prin predarea căruia Faraon delega pe Iosif ca autoritatea de căpetenie în stat“. — *Kitto*.

13. Care a fost planul lui Iosif în ce privește aprovizionarea pentru cei șapte ani de foamete? Cum și-a adus el la îndeplinire planul acesta? Vers. 47—49.

Iosif adună grâu în hambare acum mai bine de trei mii de ani. Lucru minunat însă, ni se spune că „câteva din aceste grăunțe au fost duse în America de către un anticar, care le-a procurat dela slujbașii muzeului din Cairo. Ele proveneau dela un hambar care

fusese găsit sigilat cu sigiliul Faraonului. Se crede că el ar fi aparținut lui Iosif“.

14. Cât de întinsă era lipsa când au venit anii de foamete? Ce răspuns dădu Faraon poporului său când a început să strige către el pentru pâine? Ce făcu Iosif când oamenii veniră la el? Vers. 54—57.

„Se spune că odată cu ocazia unei adunări a binecunoscuților scriitori din Boston, s'a propus ca fiecare să scrie pe o bucată de hârtie cea mai scurtă istorie pe care, din întreaga istorie a lumii, o consideră a fi cea mai perfectă; și când s'au cercetat hârtiile, s'a constatat că toți amintise istoria lui Iosif“. — *Peloubet*.

Farmecul și frumusețea istoriei lui Iosif se adresează nouă tuturor. Ea abundă în învățături potrivite tuturor vieților noastre. Mâna lui Dumnezeu fusese în orice împrejurare, deși poate că nu fusese recunoscută de oameni în vremea când a avut loc. Istoria ilustrează cu o putere uimitoare împlinirea practică a textului: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu“. Rom. 8, 28.

INFORMAȚIUNI

La ora când scriem aceste rânduri, nu putem da toate informațiunile necesare pentru funcționarea școalelor noastre în acest an școlar. Imprejurările nu sunt încă întru totul favorabile.

Pentru Gimnaziul Industrial de Fete ne lipsește un internat care să ușureze șederea în capitală a elevelor din provincie.

Clădirea dela Brașov nu este încă liberă.

Mai sunt încă unele formalități de îndeplinit pentru Gimnaziul Industrial dela Brașov și pentru cursul de infirmieri și surori de caritate.

Comitetul Uniunii, care se va ține la 15 Iulie a. c., va studia și se va pronunța cu privire la toate aceste lucruri, cum și cu privire la fixarea taxelor școlare pentru anul viitor.

Până când programul pentru „Ziua Educației“ va ajunge la îndeplinirea lui — la 11 August 1945 — vom ști și celelalte condițiuni, pe care le vom comunica la timp prin scrisori și circulare.

Ceea ce ne trebuie să știm până atunci e că școala o vom ține. Nu știm precis unde, dar de sigur acolo unde va vroi Dumnezeu.

In fiecare Conferință va veni cineva din partea școalei în anumite localități și la anumite date, care se vor anunța după comitetul din 15 Iulie a. c. Tinerii și tinerele să fie

gata pentru a primi atunci instrucțiunile. Ei trebuie să pregătească actele și mijloacele necesare. Va fi oarecare cheltuială, dar înainte! Educația merită orice sacrificiu. Odată sunteți tineri, odată vă stă înainte ocazia de a veni la școală.

Departamentul Educației.

STRAJA DIMINEȚII

August 1945

Miercuri 1: Mat. 3, 16; Joi 2: Marcu 16, 16; Vineri 3: Fapte 2, 38; Sâmbătă 4: Fapte 8, 38; Duminecă 5: Rom. 6, 3; Luni 6: Rom. 6, 4; Marți 7: Gal 3, 27; Miercuri 8: Ebr. 12, 23; Joi 9: Col. 1, 18; Vineri 10: Efes. 3, 14, 15; Sâmbătă 11: Rom. 12, 4, 5; Duminecă 12: Fapte 20, 28; Luni 13: Efes. 5, 25, 27; Marți 14: Efes. 5, 27; Miercuri 15: Ioan 13, 34; Joi 16: Apoc. 19, 18; Vineri 17: Efes. 5, 2; Sâmbătă 18: 1 Tes. 4, 9; Duminecă 19: Gal. 6, 10; Luni 20: 1 Ioan 3, 11; Marți 21: 1 Ioan 4, 10, 11; Miercuri 22: Ps. 133, 1; Joi 23: Efes. 4, 1; Vineri 24: Efes. 4, 2, 3; Sâmbătă 25: Efes. 4, 4; Duminecă 26: Efes. 4, 5, 6; Luni 27: Ioan 17, 21; Marți 28: Isa. 52, 8; Miercuri 29: Mat. 28, 18—20; Joi 30: Marcu 5, 19; Vineri 31: Isa. 52, 7.